

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12267/2023
Рев 16138/2023
07.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ... и ГГ из ..., које заступа Славица Ћировић адвокат из ..., против туженог ДД из ..., кога заступа Мирјана Букарица адвокат из ..., због сметања државине, одлучујући о ревизијама туженог изјављеним против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 713/22 од 07.04.2022. године и Гж 1704/22 од 22.12.2022. године, на седници одржаној 07.09.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебним ревизијама туженог изјављеним против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 713/22 од 07.04.2022. године и Гж 1704/22 од 22.12.2022. године.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије туженог изјављене против решења Вишег суда у Ваљеву Гж 713/22 од 07.04.2022. године и Гж 1704/22 од 22.12.2022. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Основног суда у Мионици П 159/20 од 30.11.2021. године исправљеним решењем тог суда П 159/20 од 02.02.2020. године, ставом првим изреке, утврђено да је тужени 08. и 09.07.2020. године сметао тужиоце у државини парцела и објеката на њима (породичне куће, фарме, сенаре са чардаком) и државини права службености пута, све ближе описано у том ставу изреке, док је ставом другим изреке тужени обавезан да накнади тужиоцима трошкове поступка у износу од 368.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Решењем Вишег суда у Ваљеву Гж 713/22 од 07.04.2022. године одбијене су жалбе туженог и потврђена наведена решења првостепеног суда од 02.02.2022. године (став првим изреке) и од 30.11.2021. године у делу става првог изреке којим је утврђено да је тужени сметао тужиоце у државини права службености пута на начин описан у том ставу изреке првостепеног решења (став други изреке). Истим другостепеним решењем преиначено је исправљено првостепено решење од 30.11.2021. године у делу става првог изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца за утврђење да их је тужени сметао у државини непокретности наведених у том ставу изреке и на начин описан у том ставу изреке (став трећи изреке), док је ставом четвртим изреке укинута решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепеног решења и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против одлуке садржане у ставу другом изреке другостепеног решења од 07.04.2022. године, тужени је благовремено изјавио ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија), на коју је тужени одговорио. Ова ревизија туженог је заведена у Врховном суду под бројем Рев 16138/2023.

Решењем Вишег суда у Ваљеву Гж 1704/22 од 22.12.2022. године, исправљеним решењима истог суда од 31.01.2023. и 20.03.2023. године, преиначено је решење о трошковима Основног суда Мионици П 159/20 од 11.05.2022. године исправљено решењем 28.09.2022. године и решење истог првостепеног суда о исправци од 18.05.2022. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 262.095,83 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

И против решења од 22.12.2022. године тужени је благовремено изјавио ревизију позивајући се на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија). Та ревизија туженог је заведена у Врховном суду под бројем Рев 12267/2023.

Испитујући дозвољеност ревизија изјављених на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеним ревизијама као изузетно дозвољеним.

У конкретном случају, решењем другостепеног суда од 07.04.2022. године правноснажно је окончан поступак због сметања државине тако што је утврђено да је тужени 08. и 09.07.2020. године сметао тужиоце у државини права службености пута на начин како је то описано у првом ставу изреке првостепеног решења од 30.11.2021. године, док је одбијен захтев тужилаца за утврђење да их је тужени истом приликом сметао у државини њихових непокретности на начин описан у истом ставу изреке првостепеног решења. Питање за које ревидент наводи да је од општег интереса због чега би требало дозволити поступање по изјављеној ревизији (да ли суд пружа заштиту државине права службености на начин који захтева власник повласног добра или на начин којим се најмање оптерећује послужно добро) може бити примерено у другим стварноправним споровима, али не и у парницама због сметања државине, па у конкретном случају не може представљати питање од општег интереса нити је у интересу равноправности грађана. У поступцима због сметања државине расправљање је ограничено, сагласно члану 450. став 1. ЗПП, само на расправљање и доказивање чињеница последњег стања државине и насталог сметања, док је искључено расправљање о праву на државину, о правном основу, савесности државине или о захтевима на накнаду штете. Образложење побијаног правноснажног решења за закључак да је тужени сметао тужиоце у мирној државини права службености пролаза не одступа од одлука других судова, које пак зависе од утврђених околности конкретних случајева у којима су донете, тако да не постоји потреба за новим нити уједначеним тумачењем права.

Врховни суд налази да нису испуњени услови ни за одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против правноснажног решења о трошковима поступка. Право странке на накнаду парничних трошкова остварује се у поступку у коме су издаци настали, а њихов обрачун се врши у сваком поступку појединачно, према успеху у спору, с обзиром на конкретне околности тог спора. Механичко тумачење делимичног успеха тужилаца у спору које излаже ревидент, у вези са којим указује на

друге судске одлуке које су наводно супротне одлуци донетој у овом случају, у ситуацији када је поуздано утврђено да је он дао повода парници и сметао тужиоце у државини њихових непокретности и када одбијени захтев тужилаца није проузроковао засебе трошкове, не указују на постојање различите судске праксу или потребе за новим нити уједначеним тумачењем права.

На основу изложеног, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављених ревизија и у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези с чл. 420. ст. 1. и 2, 452. став 5. и 28. ЗПП, које се сходно примењују и на ревизију против решења, сагласно члану 420. став 6. истог закона и оценио да су ревизије недозвољене.

Наиме, против решења другостепеног суда којима је поступак правноснажно окончан странке могу да изјаве ревизију (члан 420. став 1), али је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), као и против решења у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (члан 420. став 2). С тим у вези, одредбом члана 452. став 5. ЗПП је прописано да против решења донетих у парницама због сметања државине ревизија није дозвољена, а одредбама члана 28. истог закона да се, када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, узима само вредност главног дуга (став 1), док се камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг (став 2).

У конкретном случају тужени је изјавио ревизије и против решења којим је одлучено о тужбеном захтеву у парници због сметања државине у којој ревизија није дозвољена, и против решења о трошковима поступка донетог у тој парници, што ни не представља главни захтев већ споредно потраживање, због чега ни та ревизија није ни иначе дозвољена.

На основу изложеног, с обзиром да су изјављене против одлуке о сметању државине и о споредном тражењу (трошковима поступка), обе ревизије су недозвољене и као такве одбачене другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка по ревизији из става трећег изреке донета је на основу члана 165. став 1. у вези с члановима 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, с обзиром да тужени није успео у поступку по ревизији, а да трошкови тужилаца у вези са саставом одговора на ревизију нису били потребни.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**